

FATOS KONGOLI

VEPRA

JETË NË NJË KUTI SHKREPËSESH

ROMAN

8

BOTIMET TOENA

FATOS KONGOLI

VEPRA

1. Ne të tre - *roman*
2. I humburi - *roman*
3. Kufoma - *roman*
4. Dragoi i fildishtë - *roman*
5. Ëndrra e Damokleut - *roman*
6. Lëkura e qenit - *roman*
7. Te porta e Shën Pjetrit - *roman*
8. Jetë në një kuti shkrepësesh - *roman*
9. Në pritje të Nostradamusit - *tregime*
10. Karuseli - *roman*
11. Bolero në vilën e pleqve - *roman*
12. Iluzione në sirtar - *autobiografi*
13. Si-do-re-la - *roman*
14. Njeriu me fat - *roman*
15. Gjemia e mbytur - *roman*
16. Gënjeshtarë të vegjël - *roman*
17. Kapitulli i Amerikës - *autobiografi*
18. Stinë pandemie - *roman*
19. Misteri i mjellmës - *roman*
20. Ballo me maska ose shakaja e fundit - *roman*

FATOS KONGOLI
VEPRA

JETË NË NJË KUTI
SHKREPËSESH

roman

8

BOTIMET TOENA

Botim i veçantë në kuadër të Veprës.

Botuese: Irena Toçi

Redaktore letrare: Dorina Talo

Përkujdesja grafike dhe kopertina: Gea Qëndro

ISBN ISBN 9789928960504

© AUTORI dhe BOTIMET TOENA

Të gjitha të drejtat janë të rezervuara. Nuk lejohet shumëfishimi me asnjë lloj mjeti apo forme, as me fotokopje, pa lejen me shkrim të mbajtësit të copyright-it.

BOTIMET TOENA

Rr. "M. Gjollesha", nr. 71, Tiranë 1023

ose K. Postare 1420

Tel.: +355 67 70 70 884

botimet.toena@gmail.com

toena.porosionline@gmail.com

<https://toena.al>

1.

Kur ra zilja e derës së jashtme, ai po rrinte pranë tryezës. Me një shishe *Jack Daniel's*, të çuar përtej gjysmës. Dhe një gotë të boshatisur. Tringëllima, si e frikur, u pasua nga një heshtje e nderë dhe ai mendoi se i kishin bërë veshët. Mirëpo zilja u përsërit, në të njëjtën mënyrë, si e frikur. Mendja i shkoi te Dina, njëra nga kamerieret e lokalit në katin përdhes të pallatit, një kafe-bar në hyrje të të cilit shkruhej “Pulëbardha”.

Prej gjashtë muajsh, qysh se ishte vendosur këtu, ai zbriste te “Pulëbardha” rregullisht, për kafënë e mëngjesit, qëllonte edhe mbrëmjeve. Ndonjëherë rrinte gjatë, gjithmonë në pjesën ku shërbente Dina, në një tryezë afër faqes së xhamtë. Në fillim ulej atje pa ndonjë qëllim, thjesht sepse mund të shihte lëvizjet në rrugë. Në fillim ai as që e dinte se tryeza ku ulej i përkiste zonës së Dinës, madje kësaj të fundit nuk i dinte as emrin. Pastaj mbërriti një çast dhe, pashmangshmërisht, ia mësoi

emrin. Me këtë rast nuk u habit kur vuri re se tjetra dinte për të shumë gjëra. Fjala vjen, emrin e bashkëshortes së tij, i njohur po aq sa dhe portreti i saj: punonte në kanalin televiziv “Sirius” dhe intervistonte politikanë e personalitete të larta. “Me ç’thuhet, guxoi të shkonte më tej Dina, qenkeni ndarë dhe tani jetoni vetëm.”

Ai nuk u habit që kamerierja, njëzetedy-vjeçare, dinte kaq shumë hollësira për të: ishte pronar i sallës së lokalit. Nga kjo pronësi vilte një qira mujore prej dy mijë eurosh, hollësi që Dina, e dinte apo jo, nuk ia zuri me gojë. Nisur nga zelli i veçantë i saj për t’i shërbyer dhe fakti se i prishej frymëmarrja kur fliste me të, atij iu duk e natyrshme ta ftonte të pinin një kafe bashkë. Jo në lokal. E ftoi ta pinin në apartamentin e tij, pesë kate më sipër, ftesë që zonjusha kureshtare e pranoi. Një pasdite ajo e njoftoi për mbërritjen e saj me anë të citofonit. Sapo i dëgjoi zërin, ai u ngut t’i hapte derën e hyrjes, poshtë, t’i linte hapur edhe derën e apartamentit, ku ajo u shfaq me një T-shërt të gjelbër, një fund të shkurtër xhins, dhe hutimin e zakonshëm.

Para se të shkonin në shtratin dopio të dhomës së gjumit, ku ende nuk ishte shtrirë ndonjë femër, tek pinin uiski, - zonjushës i pëlqente uiski, - ai e gjykoi të nevojshme t’i saktësonte se intervistuesja e politikanëve dhe personaliteteve të larta nuk kishte qenë

mirëfilli bashkëshortja e tij. Ata vetëm sa kishin ndarë të njëjtin shtrat për nja dy vjet, derisa asaj i ishte mbushur mendja t'i jepte fund bashkëjetesës së tyre.

Dina nuk e kuptoi përse tjetri e pa të nevojshme t'ia bënte këtë saktësim. Në sallonin e madh, tek pinin uiski, sytë i zunë gjithandej, mbi mure, deri mbi aparatën e televizorit, fotografinë në poza të ndryshme të gruas, që ai këmbëngulte se nuk kishte qenë mirëfilli bashkëshortja e tij. Vetvetiu i erdhi në majë të gjuhës një pyetje. Kur punët ishin kështu për ç'arsye vazhdonte ta mbante gjithandej portretin e saj? Intuita femërore e frenoi. "Përderisa e mban, tha me vete, do të thotë se dëshiron ta mbajë. Përderisa ndodhem këtu vetëm për të kaluar një pasdite, nuk më takon të fus hundët atje ku s'duhet."

Ajo kaloi atje shumë pasdite. Me raste, ndonjë natë. Portreti i kudondodhur i gruas, - ai gjendej edhe mbi një komodinë në dhomën e gjumit, pra në shtratin ku bënin dashuri, - nuk e shqetësonte. Megjithatë, një ditë, si bënë dashuri, sytë i mbetën te portreti. Ishte një bionde nja tridhjetë vjeç, me syze optike, me një vështrim të mjegullt. Ajo mendoi se biondes së fotografisë syzet i shkonin jashtëzakonisht. Ndoshta prandaj i mban, arsyetoi më tej, sepse i shkojnë. Edhe ajo vetë, po t'i shkonin, ka të ngjarë të mbante një palë syze, sa për formë, pa numër. Nuk ishte torollake si një mikeshë e

saj, e cila, ngaqë dikush i paskej thënë se syzet do t'i shkonin shumë, bleu një palë, optike, nga ato që shiten trotuarëve, i mbajti ca kohë për t'u dukur interesante dhe jo vetëm u bë objekt talljesh, por rrezikoi të qorrohej.

“Duhet ta kesh dashur shumë”, i tha mashkullit tek rrinte shtrirë me kokën mbi jastëk, duke vështruar bionden e fotografisë. Pasi një heshtje dhe ajo u pendua që i kishte nxjerrë këto fjalë. Ai e ktheu nga vetja. “Ti pallohesh njëqind herë më bukur, vërejt. Ajo s'dinte të pallohej. Bënte sikur ndizej, por kot. Ishte akull, si të bëje dashuri me një statujë.”

Ai u ngrit dhe zuri të vishej. Ajo mbeti në krevat, me një djersitje të lehtë, e pështjelluar. Më shumë për të mbledhur veten nga ky vulgaritet i papritur i partnerit, vajti në banjë, qëndroi nën dush një copë herë të gjatë. Kur doli, e veshur dhe më e qetë, tjetrin e gjeti në sallon, me shishen e uiskit përpara. “Ke menduar se unë jam i çmendur”, i foli befas ai. Ajo ngriu. Në sytë e tij vuri re një xixëllim të çuditshëm. “Nuk është e vërtetë”, u ngut t'i përgjigjej. “Mos gënje, këmbënguli tjetri, ke menduar se unë jam i çmendur.” “Ajo, - ai tregoi me dorë portretin e biondes, - më thoshte shpesh se unë jam i çmendur...” Kamerierja, e hutuar dhe e bezdisur, u përpoq t'i jepte bisedës ngjyrë shakaje. “Unë s'kam arsye të mendoj kështu vetëm sepse, sipas gjykimit

tënd, ish-bashkëshortja jote... më fal... femra me të cilën ke bashkëjetuar nja dy vjet, nuk dinte të pallohej, ndërsa unë di. Më pëlqen komplimenti. Nuk ta them për kompensim, por edhe ti pallon bukur.”

Pak më vonë, jashtë apartamentit, duke pritur ashensorin për të zbritur poshtë, e mblodhi të mos kthehej më atje. Ai mashkull ndrydhte brenda vetes diçka të ethshme, që i shtiu frikën. Jo, s’do të shkonte më tek ai, pavarësisht se, siç ia kishte pohuar çiltërsisht, ai pallonte bukur, me një energji të papërballueshme. Ndoshta për këtë arsye ajo e shkeli vendimin e saj që të nesërmen. Tek pinte kafënë e mëngjesit, që ia shërbeu në tryezën e tij, ai i tha se po të dëshironte, e priste pasdite. Dhe ajo pranoi.

Tringëllima e ziles u përsërit për të tretën herë, gjithmonë e shkurtër, si e frikur. Ai vështroi orën: dymbëdhjetë e njëzet minuta. Mundësinë se ndoshta ishte Dina e përjashtoi. Dina e vizitonte rrallë në këtë orë. Dhe nuk ngjitej tek ai kur shërbente në lokal. Nëse ngjitej, e lajmëronte nëpërmjet citofonit.

Ai mori shishen, mbushi gotën. Ktheu gjysmën e saj. Me gotën në dorë, vajti drejt derës. E hapi dhe mbeti i zhgënjyer: iu shfaq një rome. Ai nuk priste njeri, aq më pak një rome. Gati i nervozuar, i erdhi ta shmangte atë vizitore të pazakontë në pallatin e tyre duke i

mbyllur derën. Çastin e fundit ndërroi mendje. I hodhi një vështrim nga këmbët te koka dhe tha me vete: “Për besë, pse jo?” “Eja, i foli, futu brenda!”

Tjetra nuk e kuptoi menjëherë ftesën. Ishte e re, tetëmbëdhjetë-nëntëmbëdhjetë vjeç. Mbante veshur një bluzë të hapur në gjoks, ku i varej një kryq i vogël. Atë ditë korriku bënte vapë, ishte e natyrshme ta mbante bluzën të shkopsitur, pa e çarë kokën se gjinjtë e saj tërhiqnin sytë e meshkujve. Ajo nuk shqetësohej nga sytë e meshkujve. Mirëpo nuk i kishte ndodhur të gjendej kështu, vetëm për vetëm, para një mashkulli të bardhë, vështrimin e të cilit nga këmbët te koka e kishte ndier në thellësi të qenies. Për më tepër ai po e ftonte të futej brenda. Duke e zbërthyer ftesën në mënyrën e vet, ia ktheu: “Jo ore, dashke ti!”

Ai nuk ia përsëriti ftesën dy herë. Kur vajza formuloi përgjigjen, i mbylli derën, ia përplasi. Pastaj vajti zuri vend në kolltuk, pranë tryezës. Gjynah, psherëtiu duke ia ngulur sytë portretit të biondes me syze në fotografinë e vendosur përballë, mbi aparatën e televizorit. Do të bëja seks këtu, në kanape, të më shihje nga të gjitha pozicionet e tua. Me një rome... Si të duket me një rome? Nuk ishte dhe aq e keqe.

Fillin e mendimit ia ndërpreu tringëllima për të katërtën herë e ziles. Ai vështroi sërish portretin. Iu prish mendja më duket, foli. Dhe vajti të hapte derën. Vajza u fut brenda,

hodhi disa hapa e druajtur. Ai e kuptoi, ajo gjendej për herë të parë në një mjedis jo aq të zakonshëm për të. Iu afrua, i tha të ulej në njërin nga kolltukët. Ajo nuk pranoi. Ajo deshi të mësonte përse e kishte ftuar brenda dhe ç'kërkonte prej saj. Ai i ra drejt. Të pallohemi, i tha. Po të duash, shtoi kur vuri re se ajo shtrembëroi turinjtë, po të kesh dëshirë. Unë pallohem kur ma jep truri, ia ktheu tjetra, s'jam nga ato që pallohen me para. S'po të kërkoj të pallohemi me para, saktësoi ai. Mund të pallohemi për qejf. Po s'pate qejf më kërko ndonjë gjë, çfarë të pëlqen, dhe pirdhu!

Vajza zuri të vërtitej nëpër sallon duke vështruar portretet e kudondodhura të biondes me syze, pa bërë ndonjë koment, as ndonjë pyetje. Pyetjen ia drejtoi ai. "Si erdhe deri këtu lart, i tha, kush ta hapi derën?" "Askush, iu përgjigj ajo, e gjeta të hapur. Trokita me radhë në të gjitha dyert kat më kat, por s'kishte njeri. Përveç teje. Dhe ti dashke të pallohemi. E di se jam e fejuar dhe po ta marrë vesh i fejuari im vjen e na vret të dyve?"

Ai ktheu një gllënjikë uiski. Trupi i vajzës çlironte një erë të rëndë, erën e qenieve të palara. E përfshiu neveria, megjithatë këmbënguli. "I fejuari yt as na sheh, as do të marrë vesh gjë. Tani ose rri, ose pirdhu sa s'të kam flakur jashtë..." "Na, more ti, ia priti ajo, na trembe! Provo të më prekësh me dorë po nuk ia dhashë ulërimës." E, si tha kështu, zuri vend në njërin nga kolltukët.

Për një çast ai u bë esëll. “Kjo është marrëzi, mendoi. Ta përze sa nuk është vonë!” Ndërkaq, tjetra, e rehatuar në kolltuk, po e shihte në mënyrë provokative. “Hë, pra, i tha, pse s’më pallon? Apo ke frikë se ia jap ulërimës?!” “Jo, ia ktheu ai, nuk kam frikë se ia jep ulërimës. Këtu ulëri sa të duash, s’të dëgjon njeri. Nuk të palloj sepse je e qelbur, mban erë të keqe. Sa kohë ke pa u larë?”

“Më marrsh pleshtat”, tha vajza dhe u ngrit në këmbë. Ai kujtoi se, siç erdhën punët, ajo do të kërkonte të ikte. Nuk ndodhi kështu. Vajza zuri të vërtitej edhe një herë nëpër sallon duke qëndruar njëfarë kohe përpara çdo fotografie të biondes me syze. Përsëri nuk bëri ndonjë koment, as i drejtoi ndonjë pyetje. Në fund të inspektimit shfaqti një kërkesë të papritur. “Më trego ku është banja, i tha, dua të lahem. Banja jote duhet të jetë si ato që kam parë nëpër filma, me dush dhe me vaskë.” Ai iu përgjigj se banja e tij ishte ashtu si nëpër filma, me dush dhe me vaskë. Po të donte, mund të futej që tani, të lahej. Vajza u ngut t’ia kthente me atë shprehjen e saj “Jo, more, dashke ti”. Pastaj ideja e mashkullit të bardhë i pëlqeu. Së paku atij kështu iu duk.

E zuri për dore, e tërhoqi drejt banjës. Ajo e ndoqi pa ndonjë shenjë kundërshtimi. Banja ishte e bollshme, të gjitha pajisjet prodhim italian, të bardha, ndërsa dyshemeja dhe muret të veshura me pllaka ngjyrë blu. Nën

efektin e uiskit, ai nuk po e ndiente më erën e rëndë të saj. Dhe i hipi një dëshirë e verbër të bënin seks aty, në vaskë, pavarësisht në do ta shihte apo jo portreti i kudondodhur. Si ndër ethe, rregulloi ujin. Vaska zuri të mbushej dhe ai zbrazti në të shampo. Vajza qëndronte në këmbë, duke ndjekur gufmimin e shkumës. Ndërsa vaska mbushej dhe shkuma gufmohej, atij i mbërriti sërish era e rëndë e tjetrës. “Jam i çmendur, tha me vete, unë jam i çmendur, duhet ta përzë këtë qenie të pistë.” Në vend të kësaj, kur vaska u mbush plot, i kërkoi të zhvishej. Ajo i tha se do të zhvishej vetëm nëse ai dilte nga banja. Këto i shqiptoi me të folurën karakteristike prej romeje, ku kishte diçka vazhdimisht provokuese. Ai qeshi, tjetra po luante koketën.

Doli nga banja, vajti pranë tryezës, i dha fund uiskit të mbetur në gotë. Prej andej vajti në dhomën e gjumit. U zhvesh, mori në komo një pelerinë-peshqir, u mbështoll me të dhe u kthye përsëri në sallon. Portretet e kudondodhura të biondes me syze e vështruan në heshtje. Një heshtje përbuzëse, siç iu duk. U shkëput prej tyre dhe pa e zgjatur më iu drejtua banjës.

Shfaqjen e tij vajza e priti me një klithmë. Në gjendje më normale, ai do të kishte mundur të kuptonte se klithma e lëshuar prej saj nuk përmbante kurrfarë koketërie. Mirëpo shqisat e tij e zbërthyen mesazhin gabim. Ai hoqi

pelerinën, e vari te një mbajtëse mbi mur dhe, duke ekspozuar para vajzës vitrinën e tij, u fut në vaskë, në anën e kundërt të saj. Me të ndier prekjen e këmbëve të mashkullit nën ujë, vajza u tërhoq në qoshen tjetër. “Mos guxo të më afroresh, iu hakërrye, mos guxo të them!” Dhe u përpoq të mbulonte gjinjtë me duar. Ajo kishte ca gjinj rrumbullakë. Një fytyrë gati të bukur. Shqisat e tij e pasqyruan shumë të bukur. Dhe shumë sensuale. Ai u err nga dëshira, megjithëse një lloj egërsie në sytë e zinj të vajzës nuk ishte aspak koketëri. Errësimi i tij u bë i plotë kur vajza provoi të ngrihej në këmbë dhe ai kërceu përperjetë me instinktin e një grabitqari që i sulet presë përpara se kjo t’ua mbathë. Për një çast arriti ta zotëronte, e tërhoqi nga vetja. Ndjeu fërgëllimën e një trupi të nxehtë, hapjen e këmbëve të saj, butësinë e gjinjve dhe, kur mendoi se ajo, duke iu ngjeshur, e lëshoi veten në duart e tij, ulëriu nga një dhimbje e tmerrshme: ajo ia kishte ngulur dhëmbët në gjoks.

Vetvetiu i dha një të shtyrë. Ai nuk e llogariti forcën e së shtyrës. Deshi vetëm të çlirohej nga dhimbja e kafshimit mbi sisën e majtë, ku tani hapej një plagë. “Debile, rënkoi, debile!” Dhe, i errur nga dhimbja, iu desh një copë herë të kuptonte ç’kishte ndodhur: trupi i vajzës gjendej i flakur matanë vaskës.

E përshkoi një e rrëqethur. Tjetra dergjej në një pozicion të frikshëm, në shpinë. Njëri krah i zgjatej poshtë, si të donte të mbulonte seksin,

tjetri përthyhej mbi gjinjte. Koka i qe shembur pas bidesë, me sytë hapur. Ai doli nga vaska, i vajti pranë. Pa guxuar ta prekte, i kërkoi të mos tallej. “Lëviz, i tha, mos u shtir!” Vajza nuk iu përgjigj. Vazhdonte të qëndronte në pozicionin e saj të frikshëm, me vështrimin ngulur diku. Atëherë ai u përkul mbi të, ia ngriti kokën me të dyja duart dhe u llahtaris. Duart iu përgjakën. E përgjakur ishte edhe ana e bidesë. Një bllanë gjaku hapej gjithashtu mbi dysheme. “O Zot, belbëzoi, o Zot!” Dhe iu përzie. E la vajzën, mbërriti grykën e WC-së, shkulmet e të vjellave i shpërthyen me tërbim, derisa nuk i mbeti gjë tjetër për të nxjerrë veç zorrëve. Mendimi i parë që i lindi ishte të vraponte në korridor, t’i telefononte shërbimit të urgjencës, të kërkonte ndihmë, në apartamentin e tij kishte ndodhur një aksident. Kështu bëri. Doli nga banja, vajti te telefoni varur mbi mur, mori receptorin dhe, çastin e fundit, kur deshi të formonte numrin e urgjencës, u paralizua. Përballë, fare pranë tij, sytë i zunë njërin nga portretet e biondes me syze. “Të kam thënë, i foli ajo, je i çmendur. Ti je i çmendur!”

Ai iu shmang. Dhe vuri re se ishte lakuriq. Po rrinte përpara biondes krejt lakuriq, i lagur, me shkulmë dhe duar të përgjakura. “Ajo ka vdekur, e kotë t’i telefonosh urgjencës. Atë nuk ka urgjencë që ta ngjallë.” Ai ngriti kokën pa e kuptuar nëse këto fjalë i erdhën nga portreti apo i dolën së brendshmi. U kthye në banjë

me shpresën e ndonjë mrekullie. Mbase vajzës i kishte rënë të fikët dhe, nga çasti në çast, do të zgjohej. Kjo shpresë iu shua sapo u fut në banjë: tjetrën e gjeti në të njëjtin pozicion, me sytë hapur, ngulur diku. E përfshiu një dënese. Dhe zuri t'i lutej vajzës të zgjohej. Sapo të zgjohej, ai do të dilte nga banja. Ajo do të lahej në qejf të vet, pastaj të kërkonte prej tij ç'të donte. Gjithçka kishte qenë një trill, ajo nuk mund ta dënonte kaq rëndë për shkak të një trilli.

Vajza nuk lëvizi. Megjithatë ai vazhdoi të dëneste duke iu lutur. Kur nuk pati më fuqi as të dëneste, as t'i lutej, e përshkoi një kthjellim. Të lajmëroj policinë, mendoi. Më tej e dinë ata. I qetësuar disi nga kjo zgjidhje, ndërsa tjetra dergjej e shembur pas bidesë, zbrazti ujin e vaskës dhe bëri një dush. Kujdesi për t'u larë i mori një kohë të gjatë. Ai nuk përdorte shampo, as për trupin, as për kokën. Përdorte vetëm sapun *Palmolive*. Sipas një zakoni të mbetur nga fëmijëria, kokën e sapuniste tri herë, trupin dy herë, me anë të një sfungjeri. Ai s'mund të thoshte për ç'arsye sapunisja e kokës tri herë dhe e trupit dy herë ishte norma e detyrueshme për t'u konsideruar i larë. Kësaj radhe kjo normë iu duk e pamjaftueshme. Kishte një përshtypje të fortë sikur në trupin dhe duart e tij, sado t'i fërkonte, mbeteshin njollat e gjakut të vajzës. Doemos, ishte vetëm një përshtypje dhe, më në fund, ai doli

nga vaska. Për të vajtur në sallon iu desh të kapërcente trupin e vajzës. Nuk e pati në dorë të mos i vështronte sytë e saj. Të shqyer, me vulën e llahtarit. Qetësia iluzive e pak çasteve më parë e braktisi dhe ai ra sërish pre e një ankthi të zi.

I mbështjellë me pelerinën-peshqir, në vend që të shkonte te telefoni për të lajmëruar policinë, u shemb në kolltukun pranë tryezës. Vetvetiu dora i vajti te shishja. E mori, mbushi gotën e zbrazur, e ktheu, siç kthehet një gotë ujë... “Meqë nuk ta mban të thërrasësh policinë, përfundimi dihet, do të kalbesh në burg!”

Ai nuk e mori vesh nga i erdhën këto fjalë. Sidoqoftë, jo nga telefoni mbi mur, zilja e të cilit tringëlliu pikërisht në atë çast. E përshkoi një drithmë. U ngjesh pas shpinës së kolltukut, i alarmuar, me sytë mbërthyer te shishja dhe gota mbi tryezë, të dyja bosh. Zilja vazhdoi të tringëllinte, pesë, dhjetë, një mijë herë dhe pati një ngasje të sulej drejt aparatit, ta shqiste nga muri, ta përplaste përtokë. Ia doli të kryente diçka më të arsyeshme: rrëmbeu celularin mbi tryezë dhe nga frika se mos tringëllinte edhe ai, e bllokoi. Pastaj gjithçka ra në qetësi. Ai mbeti në kolltuk, përballë zbrazëtisë së shishes dhe gotës, i pazoti të lëvizte, i paaftë të arsyetonte, të gjente një zgjidhje më të leverdishme sesa lajmërimi i policisë.

Pas dy-tri minutash, ndoshta pas dy-tri orësh, ai doli nga topitja. Prapa tij, në anën e

kundërt të sallonit, përtej bibliotekës, që zinte një pjesë të faqes së murit, vinte bufeja. Në një nga të ndarat e saj, si kudo gjendej portreti i biondes me syze. Ai zgjodhi një shishe, gjithnjë *Jack Daniel's* dhe, para se biondja t'i fliste, u ngut t'i shmangej. Kishte nevojë të pinte, të rifitonte kthjelltësinë e trurit. Të shpëtonte nga ankthi i zi. Dhe, në njëfarë mënyre, ia doli. Si e çoi shishen në gjysmë, u ndie i qetë. Aq i qetë, sa e zuri gjumi. Derisa dikur u zgjua nga një gjëmim.

Sytë i hapi gati i trembur. Më shumë i befasuar: e mbështillte një errësirë e thellë. Përmes errësirës i mbërrinte në veshë zhurmë shiu. Ai lëvizti ngathtësisht në kolltuk duke ndjekur përplasjen e rrëmbyer të shiut në xhamat e dritareve. “Ç’mrekulli sikur të mos zgjohesha, mendoj, të mbetesha në terrin e hiçit! Si ajo debilja.”

Errësirën e çau një vetëtimë, që u pasua shpejt nga një gjëmim tjetër. Ai u shkund. I gjithë salloni kutërbonte. Dyshoi nëse apartamenti mbante erën e rëndë të trupit të palarë të romes, apo trupi i saj i shembur në banjë, - s’mund të thoshte prej sa orësh, - për shkak të të nxehtit të ditës, që ia kishte lënë vendin një nate me rrebeshe, po qelbej. Pa ndezur asnjërën nga dritat, ai hapi dritaren. Me pelerinën krahëve, vajti në dhomën e gjumit, hapi edhe atje dritaren, veshi një bluzë, një palë pantallona xhins dhe ndezi për pak

sekonda dritën e abazhurit mbi komodinën te koka e krevatit. Gjatë atyre sekondave vështroi orën: dhjetë e gjysmë. “Ka vetëm një zgjidhje, mendoi, të zhduk trupin.”

Ai fiku abazhurin, u kthye në sallon. Me hapjen e dritareve atje derdhej një ajër i freskët, i lagësht, që e kishte përzënë erën kutërbuese. “Është e pamundur që trupi i njeriut të prishet kaq shpejt”, mendoi. Dhe ndjeu se mund të arsyetonte. Çështja shtrohej fare thjesht: me pak kujdes, me pak fat gjithashtu, - rrebeshi i asaj nate ishte një ogur i mirë për të, - do t’ia hidhte. Nëse arrinte ta zbriste pa rënë në sy trupin e romes poshtë, - në parkingun prapa pallatit gjendej vetura e tij, - gjithçka mund të quhej e mbaruar. Ardhja e saj tek ai kishte qenë e rastit. Sipas fjalëve të saj, askush nuk e kishte parë të futej në pallat, të ngjiste shkallët dhe të trokiste në apartamentin e tij. Ata nuk njiheshin. Sido që të vinin punët, nëse ia dilte ta nxirrte nga shtëpia e ta linte diku, askush nuk kishte arsye për të bërë një lidhje midis tij dhe kufomës. Ai dinte plot raste kufomash të gjetura nëpër kanale apo gjetiu, në shkallën më të skajshme të prishjes, braktisur nga vrasës të panjohur dhe të pazbuluar kurrë. “Edhe unë, tha me vete, ka të ngjarë të futem në kategorinë e vrasësve të panjohur.”

Këtë mendim deshi t’ia shfaqte biondes me syze, të cilën, për shkak të errësirës, nuk e shihte dot. Në vend të saj ia tha vajzës. “Po

të të mbart deri te bagazhi i makinës sime pa rënë në sy, unë do të futem në kategorinë e vrasësve të panjohur. Ndërsa ti, debile, do të kesh rastin të bëhesh e njohur botërisht. Post mortum, siç thuhet, pas vdekjes. Për këtë të siguroj. Unë jam gazetar. Më saktë, kam qenë deri para ca muajsh, kur u prisha me atë bionden e fotografive.”

Ai u orvat dëshpërueshëm ta vishte viktimën me rrobat e saj. Punë jo dhe aq e lehtë. Më kot provoi t’ia mbyllte sytë. Më kot provoi t’i lëvizte krahët, t’i drejtonte trupin e përthyer, kokën e shembur pas bidesë. Për fat, nuk kishte shumë rroba për t’i veshur. I gjeti të hedhura në qoshe të banjës: një palë tuta ngjyrë blu, me shirita të bardhë anash. Një bluzë e kuqe me tri kopsa. Këpucë atlete të bardha. Çorape ngjyrë gri. Mbathje të zeza. Këmbët e saj kishin mbetur të hapura në një gjerësi që e bënte të pamundur kalimin e mbathjeve.

Tek i vishte fillimisht çorapet, sytë i vajtën sipër, atje ku njëra dorë e vajzës zgjatej te seksi, të thuash se ishte përpjekur ta mbulonte, siç ishte përpjekur dora tjetër të mbulonte gjinjtë. “Debile, i foli, s’të mësova dot as emrin. Stërgjyshërit e tu mund të jenë me prejardhje nga Egjipti, mirëpo ti mban kryq, pra je e krishterë. Apo kryqin e mban kot? Po të pagëzoj, po të quaj Zhade. Aktualisht është emri më familjar te ne. Ajo biondja me syze e fotografive luante mendsh pas saj. Ndoshta ta